

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De consurrectione vitæ contemplatiuæ spiritualis, quæ celebratur in
vnitate supereminenti animæ. Cap. LIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

ziri horribilius poenaliusve ducat, quàm post spiritualis studij huius gustatam semel suauitatem exire denudò ad illecebras, vel potius molestias carnis explendas. Sic ergo valde succinctè transcurrimus istam consurrexionem superiorum virium: quia nihil dignum inde loqui possumus, respectiue ad id, quod est in veritate. Etiam silemus de operationibus, quæ à Spiritu sancto in huiusmodi hominibus aguntur, quia multiplicari seu variari possunt supra numerositatem capillorù capitis: sed principale opus eius est extractio, & intractio, de quibus tangam in sequenti gradu ad laudem Dei.

De consurrexione vitæ contemplatiuæ spiritualis, quæ celebratur in vnitatesupereminenti animæ. Cap. LIIII

Consurrexio, quæ fit in suprema parte animæ, hoc est, in essentiali animæ vnitates, quæ est fons & origo virium superiorum, nunc tandem absoluenda. Hæc vnitates, in quantum vnitates, non operatur: attamen ab ipsa accipiunt omnes vires virtutè, & potestatem operandi. In hac vnitates omnino necessarium est, vt vel Deo similes efficiamur per gratiã & virtutes, aut dissimiles per peccata. Sine hac similitudine iam dicta, Deo supernaturaliter vniri non possumus: quia peccatum, quod in nobis causat dissimilitudinem quandam ad Deum, efficit quoque abyssale mediũ non solum inter nos & Deum, verum etiam inter potentias animæ & essentiam eius, quam Deus inhabitat, ita vt vires ipsæ, id est, spiritus noster, essentiæ suæ nequeant vniri: in quo vtique requies spiritus consisteret, si non exularet in regione dissimilitudinis per peccata, & immortificationem. Sed quãdo anima perfectè ornata est diuina similitudine in virtutibus, & gratijs, tunc spiritus noster felici submersione demittit se in amorem fructuum. Et ex hoc ipso fit quædam vnio supernaturalis cum Deo per medium virtutum, & gratiarum. In qua scilicet vnitates nos à Spiritu sancto suscipimur, & versa vice nos cum Spiritu sancto suscipimus Patrem, & Filium, imò totam deitatis naturam. Porrò in hoc summa nostra beatitudo consistit, quòd per similitudinem virtutum, & medium luminis gratiæ, spiritus noster introducatur in requiem essentialis vnitatis suæ, cui Deus cum omnibus diuitijs suis se liberaliter infundit. De ista vnione hic intendimus loqui, quia consurrexio ad istam est nobilissima, prouehens spiritum nostrum ad summum exercitium sub increato lumine exercitari possibile, profundatque nos

Beatitudo
hominis
quæ.

Hhh

semper

semper magis ac magis in Deum. Quae profundario similis est torrenti, aut fluvio impetuoso, sine reuerfione in mare defluentem, ubi penitus absorbetur.

Tactus Dei
in spiritu
hominis.
Gaut 5.

Ad maiorem autem euidenciam, sciendum quod ista consurrectio, excitatur, & mouetur tractu quodam aut tactu, quem Deus in intimo spiritus nostri facit. De quo amorosa anima gloriabatur, dicens: *Dilectus meus misit manum suam per firamen. & venter meus*, id est, homo inferior, *intremuit ad tactum eius*. Hic tactum spiritus noster patitur aut recipit sine cooperatione: quia sola diuina operatione superiores potentiae hoc tactu vnitate spiritus adunantur, ita vt oporteat omnem operationem, omnemque rationem deficere: sed ratio illuminata, & multo magis superior amatiua vis, sentit hunc tactum, sic tamen, vt ratio modum eius comprehendere non valeat. Quid autem sit iste tactus in sua origine, vel quid sit amor in seipso, inuestigare non possumus, sed tactus iste est vltimum medium inter Deum, & spiritum nostrum; inter operari, & quiescere, aut agi; inter viuere, & mori, vel expirare: subleuatque nos ad altissimum exercitium sub increato lumine exerceri possibile: quia tactus iste excitat, & eleuat intellectum ad cognoscendum Deum in sua eminenti claritate, & trahit superiorem vim

Negotium
tactus diuini
quod.

amatiuam ad fruendum Deo eminenter. Negotium istius tactus proprie in hoc consistit, quod amantem spiritum trahit ad externum exercitium, & ad internum: quia spiritus Dei sua aspiratione extrahit nos ad amandum practice, & ad operandum virtuosè: & rursus intrahit spiritum nostrum ad amandum fructiue, quiescendumque feliciter. Et haec duo potest purus amator per inactionem Spiritus sancti omni tempore, & momento pariter exercere, ita vt vnum per alterum non impediatur, sed potius confortetur: hoc est, omni tempore totaliter in Deo fructiue quiescere, & in se totaliter practice amare. Per fructiuum amorem possidet vnionem cum Deo, & per amorem praticum sentit separationem: & haec est vita beata, quam nunc prae libere poterimus. Exemplum de isto accipere possumus in aere exteriori intra nos existente, quem corporaliter expiramus, vt rursus nouum, aut recentem attrahere valeamus, in quo vita naturae in nobis continetur. Oculos etiam corporales assidue aperimus ad videnda extrinseca, & iterum in momento recludimus, & rursus aperimus, ita vt subita reclusio oculorum nos non impediat in videndo, quin potius oculi videntur semper remanere aperti: sic etiam morimur seu expiramus.

mus in Deo per amorem fructuum, & subito iterum per amorem practicum viuimus in nobisipſis: eximus ex Deo ad virtuosa quaque opera, & exercitia, & iterum nos introuertimus in Deum, ut expiremus: & tam firmiter adhaeremus Deo, ac si nunquam experiremur aliquam extrouersionem, vel extrouersio adhaesionem, & expirationem non impediret. Felix qui istud assidue per gratiam Dei sentire potest, sed expressius eloqui non valeo. Est autem omnium haec nobilissima sensio, & utilissima exercitatio, infra increatum lumen in spiritu nostro recipi possibilis, licet sint alij gradus altiores medij, antequam perueniatur ad Deum eminenter videndum: sed illi gradus fundati sunt supra spiritum in unitate spiritus seu essentia anima, ad quae istud exercitium stimulat, vel impellit, sicuti hic pro posse nostro libenter explicaremus.

De nominibus amoris, practico, fructiuo, eleuato, quieto, puro, & eminenti. Cap. LV.

Antequam tamen istos duos tactus prosequamur, pro ampliori instructione habenda, aliquid tangemus de amore (eod quod plura nomina habeat) quid per nomina intelligatur. Primum ergo amor dicitur practicus, quia operatur in nobis sensationem deuotionis & amoris: operatur in nobis practicam & diligentiam ad omnia virtuosa opera & exercitia, ad omnes virtutes acquirendas, & ad moriendum omni inordinationi. Dicitur etiam amor fructiuus, cum amor diuino perfecte noster amor unitus est: quia unitio fructualem efficit, ita quod in eminenti unione celebratur etiam omnes fructio, in qua spiritus nullam discretionem seu medium percipit inter se & dilectum: quia spiritus a se dilatur in quandam eminentis amoris latitudinem, cuius ardens flamma spiritum nostrum subuehit in igne amoris diuini, qui est infinitae magnitudinis: & sic unum amorem ac fructualem efficit, quia amor Dei & amor noster semper similes sunt & unum in fructu, ubi spiritus diuinus spiritum nostrum deglutit cum seipso in unam fructualem & unam beatitudinem. Et licet de natura amoris sit, nunquam otiosi, sed semper operari, tamen quantum appropinquat aeterno amor, tantum etiam appropinquat fructualem, quae vacare cogit: & hoc ideo, quia cum amor noster diuino amori perfecte coniunctus est, tunc non agit a modo, sed agitur, & a spiritu diuino transformatur, sic quod in fructualem solus DEVS operatur,

Hhhh 2 ratur,

Mori & uiuere in Deo quid.

Amor practicus.

Amor fructiuus.